

РЕШЕНИЕ

№ 2832

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-К, в закрито заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

ЧЛ.ве: Десислава Зисова
Мая Михайлова

като разгледа докладваното от Мая Михайлова Въззивно гражданско дело № 20221100509748 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по жалба на длъжника в изпълнителното производство „Л.“ АД, срещу постановление за приети по делото разноси №2665/13.07.2022 г. постановено по изп.дело №20227900400826 на ЧСИ Р.М., рег. №790, с което приетите по делото разноси за адвокатски хонорар са намалени от 1 000.00 лева на 934.66 лева.

Жалбоподателят твърди, че определените разноси за адвокатско възнаграждение били прекомерни предвид ниската правна и фактическа сложност на делото, тъй като в изпълнителното производство не били предприети изпълнителни действия с участието на вискателя. Процесуалният му представител единствено депозирал молбата за образуване на производството и не извършил никакво представителство на вискателя.

С депозираното на основание чл. 436, ал. 3 ГПК възражение, вискателя С.М.Н., чрез упълномощения адвокат И.С. оспорва жалбата като неоснователна, с твърдения, че претендираното възнаграждение било в

рамките на законоустановения минимум, определен в разпоредбите на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (НМРАВ), тъй като извършените действия били не само за образуване, но и за процесуално представителство в изпълнителното производство. Въз основа на изложеното, счита претендираното и прието възнаграждение за дължимо и моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

ЧСИ Р.М. излага мотиви за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че с оглед материалния интерес на вискателя претендираният хонорар бил минималният съгласно НМРАВ. Излага твърдения, че в настоящия случай длъжникът е оспорил изпълнението, направил е изявления за прихващане, съответно спира производството, поради което делото е и усложнено от фактическа страна и се следва адвокатски хонорар не само за образуване, а и за процесуално представителство по делото. Сочи, че процесуалният представител на вискателя активно е участвал в производство, като е извършвал всички допустими от закона процесуални действия, включително и е подавал отговори по жалби на основание чл.436, ал.2 от ГПК.

Съдът, след извършването на проверка, относно допустимостта и редовността на подадената жалба и с оглед данните в изпълнителното дело, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Същата е подадена в процесуално - преклузивния срок по чл. 436, ал.1 от ГПК от надлежно легитимирана страна (съгласно чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК - лице-длъжник по изпълнението, чрез процесуалния му представител) и срещу акт, подлежащ на обжалване на осн. чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК. Изискуемата държавна такса е платена в срок.

Жалбата е основателна по следните съображения:

В разглеждания случай правото на жалба е упражнено срещу акт на съдебния изпълнител, с който е оставено без уважение искането на длъжника „Л.“ АД, за намаляване размера на адвокатското възнаграждение, претендирано от вискателя С.М.Н., поради прекомерност до минимално дължимите размери от 200.00 лв.

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и

фактическа сложност на делото, съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. В изпълнителното производство адресат на искането за намаляване на адвокатското възнаграждение, е съдебният изпълнител, пред когото се развива изпълнението, който следва да се произнесе по това искане и този негов акт подлежи на съдебен контрол относно законосъобразността му.

Съгласно решение № 523 от 19.07.2012 г. по гр. д. № 1496/2010 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС и решение № 82/08.5.2012 г. по гр. д. № 1891/2010 г., длъжникът не отговаря за разноски в изпълнителното производство само в два случая: когато не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е платил дълга си преди това и когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда. Във всички останали случаи, дори когато длъжникът е платил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноски в изпълнителното производство. Жалбоподателят оспорва принципната си отговорност за разноски с оглед злоупотребата с процесуални права от страна на вискателите, включително оспорва и техния размер. При липса на доказателства към образуване на изпълнителното производство „Л.“ АД да е погасило задължението си към цедента С.М.Н. – вискател в производството, разноски за инициране на изпълнителното производство са дължими. Съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело възнаграждението е 200 лева - за образуване на изпълнително дело. Съгласно чл. 10, т. 2 с. а. за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични до 1000 лева (както в настоящия случай) - 200 лева. В случая, спорен е въпросът дължи ли се на вискателите адвокатско възнаграждение над размера от 200 лева, т. е. и за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания в хода на изпълнителното дело. Настоящият състав намира, че такова възнаграждение няма основание да бъде възложено в тежест на длъжника „Л.“ АД. Съгласно чл. 426, ал. 1 и ал. 2 ГПК, съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна, в която вискателят посочва начина на изпълнение, като редовността на молбата се проверява по реда на чл. 129 ГПК.

В случая, извън депозирането на молбата за образуване на изпълнителното производство, в която е посочен изпълнителен способ не се установява от страна на процесуалния представител на вискателите да са инициирани и извършени каквито и да било действия с цел удовлетворяване на паричното вземане. В този смисъл в производството е дължимо единствено и само възнаграждението по чл. 10, т. 1 НМРАВ - за образуване на изпълнителното производство и затова в тежест на „Л.“ АД, следва да се възложи само минималното адвокатско възнаграждение за защитата, осъществена от един адвокат, като при осъществяването по конкретното изпълнително дело факти съдът намира, че няма основание за начисляване на възнаграждение по чл. 10, т. 2 НМРАВ.

От друга страна производството за принудително удовлетворяване на присъдени разноси не се характеризира с висока правна и фактическа сложност, поради което няма никакво основание в тежест на длъжника „Л.“ АД, да бъде възлагано адвокатско възнаграждение над установения минимум, който съгласно НМРАВ възлиза на 200 лева и то само за реално извършеното от адв. Спасов процесуално представителство, изразено в депозиране на молба за образуване на производството.

По изложените съображения, постановлението на съдебния изпълнител №2665/13.07.2022 г., с което приетите по делото разноси за адвокатски хонорар са намалени от 1 000.00 лева на 934.66 лева, следва да се отмени като незаконосъобразно, като вместо това възнаграждението се намали до сумата от 200 лева, която съставлява минималния размер на адвокатското възнаграждение за образуване на изпълнително дело, съгласно разпоредбата на чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Относно разностите по производството

Разноси в настоящото производство не се дължат. Същото е иницирано срещу акт на съдебен изпълнител по възражение на длъжника и не е свързано с процесуално поведение на ответната страна, поради което нормата на чл. 78 ГПК не следва да намери приложение. Предмет на настоящото производство е законосъобразността на действията на съдебен изпълнител, а не спор относно накърнено материално право, при което с оглед изхода от спора се разпределя отговорността за разноси. За

извършените разноси в производството по жалба срещу действия на ЧСИ правоимащата страна разполага с възможността по чл.74 от ЗЧСИ.

Така мотивиран, *съдът*

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Л.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „****, длъжник по изпълнително дело №20227900400826 на ЧСИ Р.М., рег. №790, район на действие СГС Постановление №2665/13.07.2022 г. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОПРЕДЕЛЯ на процесуалния представител на вискателя С.М.Н., ЕГН *****, по Изпълнително дело №20227900400826 на ЧСИ Р.М., рег. №790, район на действие СГС сумата в размер на **200.00 лева** - представляващи адвокатско възнаграждение, дължимо за образуване на изпълнителното дело.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Л.“ АД, за присъждане на разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

ЧЛ.ве:

1. _____

2. _____